

Hristos a Înviat! Adevarat a Înviat!

Christ is Risen! Truly He is Risen!

Buletin Periodic

Aprilie 2011

**MISIUNEA ORTODOXA ROMANA
NASTEREA PREASFINTEI FECIOARE MARIA
Chel sea, MA**

Troparul Invierii Domnului

„Piatra fiind pecetluită de iudei și ostașii străjuind preacurat Trupul Tău, înviat-Ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viață. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ție, Dătătorule de viață: Mărire învierii Tale, Hristoase! Mărire împărăției Tale! Mărire iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni! “

Troparion of the Resurrection

When the stone had been sealed by the Jews, and the soldiers where guarding Thine immaculate Body, Thou didst rise on the third day, O Savior, granting life unto the world. Wherefore, the Hosts of the Heavens cried out to Thee, O Life-giver: Glory to Thy Resurrection, O Christ. Glory to Thy kingdom. Glory to Thy dispensation, O only Lover of mankind.

Preot paroh: Narcis Stoica Președinte Consiliu Parohial: Dan Nicolescu

Website: www.SfantaMariaBoston.org Email: Parinte.Narcis@gmail.com Tel.: (714) 488 2040 (Celular)

Misiune a Episcopiei Ortodoxe Române din America – ROEA "Vatra Românească"

Sfânta Liturghie duminica de la ora 12:00 p.m. in Chelsea, MA, la "Nativity of the Holy Virgin Mary Russian Church",
8 Addison St., Chelsea, MA 02150, colț cu Washington Ave.

Sfanta Inviere a Domnului ne cheama la viata in iubire, ne cheama sa lepadam din inimile si sufletele noastre tot ce intineaza, rautatea, intristarea, ura, pacatul. Ne cheama sa ne veselim duhovniceste si sa reasezam dragostea intre noi, sa ne bucuram de iertarea si de calea deschisa spre mantuire. Nimic nu trebuie sa ne tulbure, nimic nu poate sa ne intristeze, caci astazi am dobandit iertarea prin Inviere si Mantuitorul Hristos ne indeamna sa-L urmam, sa fim impreuna in mantuire cu toate puterile ceresti si ingeresti in frunte cu Maica Sfanta, cu Apostolii, cu toti sfintii si parintii nostri. Sfanta Inviere revarsa asupra noastra bunatatile Imparatiei cerului si ne face sa trecem cu vederea viata cea de acum umbrita de griji, ispite lumesti si tulburatoare amagiri diavolesti.

Hristos a Inviat – si a biruit pentru noi prin Moartea si Invierea Lui. Asa cum ne spune Sfantul Ioan Hrisostomul, "El a murit pentru noi si a triumfat pentru noi. In Moartea Lui sta mantuirea noastra, in Invierea Lui sta biruinta noastra."

Avand acest crez datator de viata, datator de putere si biruinta asupra celor rele si viclene, sa ne unim glasurile si sa cantam impreuna troparul Invierii, cel ce de doua veacuri incalzeste inimile dreptcredinciosilor crestini: "Hristos a Inviat din morti, cu moartea pe moarte calcand si celor din mormanturi viata daruindu-le". Amin.

Hristos a Inviat!

Pr. Narcis Stoica

Sfintele Pasti, aprilie 2011

Programul slujbelor din Saptamana Mare si din ziua de Pasti Anul Domnului 2011

* Duminică 17 Prier (a Floriilor), ora 11:30 – Slujba Acatistului; Sfânta Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur precedata de binecuvantarea stalparilor; Rugăciunile de mulțumire;
(dezlegare la peste, masa comuna)

* dupa masa, la 15:30 – Denie: Începutul Săptămânii Patimilor.

* Miercuri 20 Prier, ora 18:30 – Slujba de Sfânt Maslu de obște.

* Joi 21 Prier, ora 17:00 – Denia celor 12 Evanghelii.

* Vineri 22 Prier, ora 17:00 – Denia Prohodului Domnului.

* Duminica 24 aprilie – Învierea Domnului

* ora 00:00 – Utrenia Învierii "Veniti de primiti Lumină!"

(singura slujba savarsita impreuna cu comunitatea rusa)

* ora 10:00 – Sfânta Liturghie Sfântului Ioan Gură de Aur din ziua Învierii Domnului cu binecuvântarea Paștilor. Dezlegarea Postului, masa comună de Paști.

Semnificatia fiecarei zile din Saptamana Patimilor (Pr. Teofil)

- Rastimpul acesta pana la Sfintele Pasti, pana in Sambata cea Mare inclusiv, se numeste Saptamana Patimilor Domnului Hristos, pentru ca in acest rastimp se pomenesc evenimente legate de suferintele Mantuitorului si evenimente premergatoare acestor suferinte, si se face pomenire de lucruri care privesc mantuirea noastra, lucruri de o importanta deosebita. De aceea saptamana aceasta se mai numeste si Saptamana Mare, saptamana in care ne gandim la lucruri mari si minunate, de importanta pentru fiecare dintre noi. Credinciosii in aceasta saptamana sunt cu mai multa grija in ceea ce priveste randuiala Postului, sunt cu mai multa luare aminte la slujbele dumnezeiesti care se fac in mod deosebit in aceasta saptamana, slujbe mai lungi, slujbe mai adanci parca decat in alta vreme, slujbe mai angajante pentru credinciosii care iau parte la ele, in dorinta de a-si aduce iubirea si recunostinta lor fata de Mantuitorul care pentru noi si pentru a noastra mantuire s-a rastignit in vremea lui Pontiu Pilat si a patimit si s-a ingropat, ca dupa aceea sa urmeze Invierea cea de-a treia zi, propovaduita de Scripturi si praznuita de noi la Sfintele Pasti. In primele zile ale Saptamanii Sfintelor Patimiri ale Domnului Hristos este randuit ca in Sfanta Biserica sa se spuna in chip de marturisire si de rugaciune: **"Camara Ta Mantuitorule o vad impodobita si imbracaminte nu am ca sa intru intr-insa. Lumineaza-mi haina sufletului meu, Datatorule de lumina si ma miluieste".**

- In Sfanta si Marea Luni se face pomenire de fericitul Iosif cel prea frumos si de smochinul care s-a uscat prin blestemul Domnului.

- Luni, in Saptamana Sfintelor Patimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos, Biserica ne aduce aminte de fericitul Iosif cel frumos la trup si la suflet.

-Tot in aceasta zi de Luni binecuvantata, pomenim si o minune pe care a facut-o Domnul Hristos, o minune spre inteptirea credinciosilor, pentru ca negasind smochine intr-un smochin neroditor, l-a blestemat sa se usuce si s-a uscat, iar Sfanta

noastra Biserica pomenind aceasta intamplare, are in vedere o explicatie pentru cei credinciosi, atragandu-le atentia ca suntem toti chemati spre rodire si ca Domnul Hristos asteapta ceva de la noi, si noi suntem datori sa-i oferim Mantuitorului virtutile noastre in loc de alte roade. Smochinul cel blestemat de Mantuitorul este un fel de pilda pentru noi, ca sa stim ca Domnul Hristos rasplateste nu numai binele pe care-l fac oamenii, ci rasplateste si pedepseste si indaratnicile lor, si neangajarile lor spre bine.

- In Sfanta si Marea Marti se face pomenire de cele zece fecioare din Sfanta Evanghelie.

- In Martea Saptamanii celei Mari am facut pomenire despre pilda celor zece fecioare, deci despre fecioarele intelepte si despre fecioarele neintelepte. Cele cinci fecioare intelepte, care au avut untdelemn in candelile lor si care l-au intampinat pe Mirele care este Domnul Hristos,

au intrat cu el in camera nuntii si s-au bucurat de ospatul mirelui, in timp ce celelalte cinci fecioare nu s-au putut bucura de intalnirea cu Mirele pentru ca au mers sa-si cumpere untdelemn pentru candelile lor. Aceasta pilda, Domnul Hristos ne-o pune in fata ca sa ne gandim la faptul ca trebuie sa fim intotdeauna pregatiti prin fapte bune pentru intampinarea Mirelui ceresc, sa fim alcatuiti prin faptele noastre cele bune ca sa putem lua parte la ospatul cel vesnic.

In aceasta zi de marti, ca si in celelalte zile din Saptamana Sfintelor Patimiri, pana miercuri inclusiv, la slujba de dimineata, la utrenie, se spun urmatoarele cuvinte: *"Iata mirele vine in miezul noptii si fericita este sluga pe care va afla-o priveghind; iara netrebica e cea pe care o va gasi lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul sa nu te ingreuezi, ca sa nu te dai mortii si afara din Imparatie sa te incui, ci te desteapta strigand: Sfant, Sfant, Sfant esti Dumnezeu nostru, pentru Nascatoarea de Dumnezeu, miluieste-ne pe noi"*.

- In Sfanta si Marea Miercuri, dumnezeiestii Parinti au hotarat sa se pomeneasca femeia cea pacatoasa care a uns cu mir pe Domnul, pentru ca aceasta s-a intamplat cu putin inainte de mantuitoarea Patima.

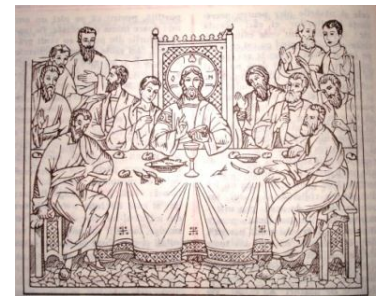
- In Miercurea Saptamanii Sfintelor Patimiri, pomenire s-a facut si se face totdeauna despre o femeie cinstitoare a Mantuitorului nostru Iisus Hristos, pe care Sfanta noastra Biserica o prezinta si ca pe o femeie pacatoasa. In mod special asupra ungerii cu mir din partea unei femei care a adus mir de mult pret, mir care era socotit ca avand pretul mai mare decat 300 de dinari, ceea ce insemna pretul a 300 de zile de lucru. Femeia si-a aratat cinstirea ei fata de Mantuitorul nostru Iisus Hristos turnand peste El mirul cel de mult pret si Domnul Hristos a primit cinstirea pe care i-a adus-o acea femeie.

Cantarile, textele liturgice care impodobesc slujba din Miercurea Mare se refera la aceasta femeie ca la o femeie pacatoasa, si sfantul Ioan Gura de Aur face o legatura intre vinderea lui Iuda, intre faptul ca Iuda l-a vandut pe Mantuitorul, si femeia careia i s-au dezlegat pacatele de catre Domnul Hristos. Iar in legatura cu femeia pacatoasa ne spune ca acea femeie a luat randuiala de mironosita.

"Doamne, femeia ceea ce cazuse in pacate multe, simtind Dumnezeirea Ta, luand randuiala de mironosita si tanguindu-se a adus Tie mir mai inainte de ingropare, zicand: Vai mie! Ca noapte imi este mie infierbantarea desfraului, si intunecata si fara de luna pofta pacatului".

În Sfânta si Marea Miercuri se săvârsește Taina Sfântului Maslu, în amintirea ungerii lui Hristos cu mir, în Betania. La sfârșitul slujbei, preotul îi unge pe credinciosi cu Sfântul Mir.

- In Sfanta si Marea Joi, dumnezeiestii Parinti care au randuit pe toate bine, urmand predaniilor dumnezeiestilor Apostoli si Sfintelor Evanghelii, ne-au predat sa praznuim patru lucruri: sfanta spalare a picioarelor, Cina cea de taina, adica predarea infricosatoarelor Taine, rugaciunea cea mai presus de fire din Ghetsimani si vanzarea Domnului.

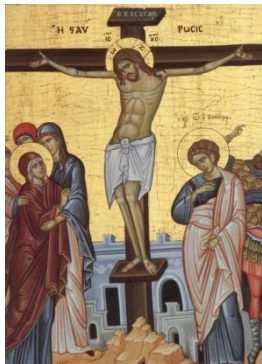

- Dupa evenimentele pe care le-am pomenit in primele trei zile din Saptamana

Sfintelor Patimiri, am ajuns sa ne gandim si la cele petrecute si in Joia premergatoare patimirilor Domnului, cel ce Dumnezeu fiind, a spalat picioarele ucenicilor Sai.

Am pomenit apoi Cina cea de taina, ultima cina pe care a avut-o Domnul Hristos impreuna cu ucenicii sai inainte de Sfintele Sale Patimiri, cand a randuit ca cele ce le-a facut El atunci, acolo, sa se faca in continuare spre pomenirea Lui, caci luand paine in sfintele, preacuratele si fara prihana mainile sale a sfintit, a binecuvantat, a frant si a dat ucenicilor sai, zicand: *"Luati, mancati, acesta este trupul Meu care se frange pentru voi spre iertarea pacatelor. Asemenea si paharul dupa cina zicand: Beti dintru acesta toti, acesta este sangele Meu al legii celei noi care pentru voi si pentru multi se varsa spre iertarea pacatelor"*. In Sfanta Evanghelie de la Luca si in Epistola I catre Corinteni a Sfantului Apostol Pavel se afirma ca Domnul Hristos dupa ce a spus aceste cuvinte a randuit: *"Aceasta sa faceti intru pomenirea Mea"*, si aceasta o facem si noi la fiecare Sfanta Liturghie, cand ne aducem aminte de aceasta porunca mantuitoare si de toate cele ce s-au facut pentru noi: de cruce, de groapa, de invierea cea de a treia zi, de suirea la cer si de sederea de-a dreapta Tatalui, si de cea de-a doua slavita iarasi venire, aducem cinstitele daruri si le oferim Mantuitorului, si le oferim lui Dumnezeu in general, zicand: *"Ale Tale dintru ale Tale, Tie aducem de toate si pentru toate"*. Acestea le facem la fiecare Sfanta Liturghie, dar le pomenim in chip deosebit in Joia cea Mare, cand pomenim Cina cea de taina in pomenirea cea de peste an.

- In Sfanta si Marea Vineri se praznuiesc sfintele si mantuitoarele si infricosatoarele Patimi ale Domnului si Mantuitorului nostru Iisus Hristos. Se mai face inca pomenire si de marturisirea mantuitoare facuta pe cruce de talharul recunoscator, care a fost rastignit impreuna cu El.

- Astazi, in Vinerea cea Mare, Vinerea Patimirii Mantuitorului nostru Iisus Hristos, ne aducem aminte de suferintele Domnului pentru noi si pentru a noastra mantuire, de scuiparile, de bataile, de chinurile de tot felul, de batjocurile, de rastignirea pe cruce si de moartea pe cruce a Mantuitorului nostru Iisus Hristos, care toate s-au facut pentru noi si pentru a noastra mantuire. Fiind lucru mai presus de fire, fiind mai presus de lume, cu greu putem sa apreciem aceste patimiri pe care Domnul nostru Iisus Hristos le-a primit pentru mantuirea noastra si in masura in care le

intelegem sau intelegem ceva din ele, stam si noi in fata Domnului Hristos, in fata crucii, stam impreuna cu Sfantul Ioan Evanghelistul si cu Maica Domnului in apropierea crucii Mantuitorului nostru Iisus Hristos si invatam de la El sa iertam pe vrajmasii nostri. Caci Domnul Hristos a zis: *"Parinte, iarta-le lor ca nu stiu ce fac"*, iar aceasta a zis-o despre rastignitorii Sai. Invatam de la Domnul Hristos sa ne incredintam toate ale noastre in mainile lui Dumnezeu, caci Domnul Hristos fiind pe cruce, a zis catre Dumnezeu: *"Parinte, in mainile Tale imi dau duhul meu"*. Invatam de la Domnul Hristos sa implinim toate lucrurile pana la deplinatatea lor. Caci il auzim pe Domnul Hristos zicand: *"Savarsitu-s-a"*. Invatam de la Domnul nostru Iisus Hristos ceva despre maretia pocaintei, pentru ca talharul cel bine

cunoscator, care si-a dat seama ca pentru pacatele lui patimeste, ca pentru ale lui pacate este rastignit impreuna cu Domnul Hristos, care este nevinovat, a zis catre Mantuitorul: *"Pomeneste-ma, Doamne, intru imparatia Ta"*, iar Domnul Hristos i-a raspuns: *"Adevar graiesc tie, astazi vei fi cu mine in Rai"*. Toate acestea pomenindu-le, cerem de la Dumnezeu ajutor ca sa intelegem cat mai bine cele ce s-au facut pentru noi si intelegandu-le, recunostinta noastra sa fie cat mai deplina.

- In Sfanta si Marea Sambata praznuim ingroparea dumnezeiasca si trupeasca a Mantuitorului nostru Iisus Hristos si pogorarea la iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricaciune a fost mutat spre viata vesnica.

- Vom pomeni cu darul lui Dumnezeu in Sambata cea Mare inmormantarea Domnului Hristos, petrecerea in mormant a Mantuitorului nostru, Cel ce a fost in mormant cu trupul, in iad cu sufletul si in Rai ca un Dumnezeu cu talharul cel mantuit.

E o zi in care ne aratam nedumerirea si totodata convingerea ca moartea s-a intamplat in viata, ca Viata a primit moartea. Caci zicem: *"In mormant, Viata, pus ai fost, Hristoase, si imparatia iadului Tu ai zdrobit"*. Ne gandim la Mantuitorul nostru Iisus Hristos in care se intalnesc cele potrivnice: moartea si viata. Moartea prin despartirea sufletului de trup si viata prin faptul ca vorbind cu Domnul Hristos noi zicem: *"Cand Te-ai pogorat la moarte Cea ce esti fara de moarte, atunci iadul l-ai omorat cu stralucirea dumnezeirii. Iar cand ai inviat pe cei morti din cele de dedesubt, toate puterile ceresti au strigat: Datatorul de viata, Hristoase Dumnezeul nostru, marire Tie"*.

In aceasta sambata a tacerii suntem chemati de Sfanta noastra Biserica in cuprinsul Sfintei Liturghii sa tacem cu gandurile noastre iscoditoare si sa zicem:

***"Sa taca tot trupul omenesc si nimica pamantesc in sine sa nu gandeasca, caci Imparatul Imparatilor si Domnul Domnului merge sa se junghie si sa se dea de mancare credinciosilor. Si merg inaintea Lui puterile ingeresti cu toata domnia si stapania, heruvimii cei cu ochi multi si serafimii cei cu cate sase aripi, fetele acoperindu-si si cantand cantarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia"*.**

Asa se spune la Sfanta Liturghie. Asa trebuie sa spunem si noi in constiinta noastra, asa trebuie sa gandim si noi despre tainele mai presus de intelegere. Sa taca firea omeneasca cu gandurile ei pamantesti si sa auda, sa asculte, sa vada pe cei care il insotesc pe Mantuitorul nostru Iisus Hristos in moarte si prin moarte spre invierea cea de a treia zi, pe care o asteptam si pentru care ne-am rugat sa o ajungem ca sa ne inchinam Invierii Mantuitorului nostru Iisus Hristos fara de osanda si sa ne impacam cu toti. Sa le zicem frati celor ce ne urasc pe noi si asa, in ziua Invierii sa strigam: *"Hristos a inviat din morti cu moartea pe moarte calcand si celor din morminte viata daruindu-le"*.

Pentru vremea la care am ajuns ne-am rugat de-a lungul intregului post al Pastilor. Am zis la Liturghia Darurilor mai inainte sfintite rugaciune catre Dumnezeu: *"Da-ne noua, Bunule sa luptam lupta cea buna, calea postului sa o*

savarsim, credinta nedespartita sa o pazim, capetele nevazutilor balauri sa le sfaramam, biruitori asupra pacatului sa ne aratam si fara de osanda sa ajungem a ne inchina si Sfintei Invieri". Am ajuns in ziua Sfintei Invieri, am ajuns sa ne inchinam Sfintei Invieri. Biserica insa ne cere ceva anume si zice:

"In Ziua Invierii sa ne luminam cu praznuirea si unii pe altii sa ne imbratisam, si sa le zicem frati si celor ce ne urasc pe noi si asa sa strigam: Hristos a inviat din morti cu moartea pe moarte calcand si celor din morminte viata daruindu-le".

Intrebarea fireasca pentru fiecare dintre noi este: Ne inchinam cu adevarat Sfintei Invieri? Le zicem frati celor ce ne urasc pe noi? Suntem binevoitori fata de toti oamenii? Daca da, atunci suntem fericiți, pentru ca traım Ziua Invierii intru care dorim sa ne luminam.

Spunem ca Pastele Domnului sunt o trecere de la moarte la viata si de pe pamant la cer. Chemam cerul si pamantul sa se veseleasca si zicem: "Cerurile dupa cuviinta sa se veseleasca si pamantul sa se bucure, si sa praznuiasca toata lumea cea vazuta si cea nevazuta ca Hristos a inviat, veselia cea vesnica". Pentru ca stim ca "praznuim omorarea mortii, sfaramarea iadului si inceputul altei vietii vesnice". Si de aceea "laudam pe Pricinuitorul, adica pe Domnul nostru Iisus Hristos, pe Cel unul binecuvantat, Dumnezeuul parintilor si preamarit". Avem bucuria sa vedem pe "Soarele dreptatii tuturor viata raserind", ne gandim la lumina Invierii, la bucuria izvorata din mormantul cel datator de viata al Mantuitorului nostru Iisus Hristos, ne bucuram si noi impreuna cu uncenicii Mantuitorului, care s-au bucurat vazandu-l pe Domnul si raspundem chemarilor Sfantului Ioan Gura de Aur, care zice:

"Toti sa va ospatati din ospatul credintei, toti sa luati bogatia bunatatii. Nimeni sa nu planga pentru saracie, ca s-a aratat imparatia cea de obste, nimeni sa nu se tanguiasca pentru pacate ca iertare din mormant a rasarit. Nimeni sa nu se teama de moarte ca ne-a izbavit pe noi moartea Mantuitorului. A stins-o pe ea Cel ce a fost tinut de aceea, pradat-a iadul Cel ce s-a pogorat la iad. Si aceasta mai inainte apucand Isaia a strigat: "Iadul, zice, s-a amarit intampinandu-Te pe Tine jos, s-a amarit ca s-a stricat, s-a amarit ca s-a batjocorit, s-a amarit ca s-a omorat, s-a amarit ca s-a legat. A luat trup si de Dumnezeu s-a lovit, a luat pamant si s-a intampinat cu cerul, a luat ce a vazut si a cazut intru ce n-a vazut. Unde-ti este moarte boldul? Unde-ti este iadule biruinta? Inviat-a Hristos si tu te-ai surpat. Inviat-a Hristos si au cazut dracii. Inviat-a Hristos si se bucura ingerii. Inviat-a Hristos si viata vietuieste. Inviat-a Hristos si nici un mort nu este in mormant. Ca Hristos inviind din morti inceputura celor adormiti S-a facut. A aceuia este slava si stapanirea in vecii vecilor. Amin".

In aceasta atmosfera traınd, suntem cu adevarat oameni care praznuim Invierea Mantuitorului si dam slava celui ce a inviat din morti cu moartea pe moarte calcind.

Usile pocaintei

Lumina cea neasemănată

de Protosinghel Petroniu TanaseSchitul Prodromu, Muntele Athos

"Putină este osteneala, vesnică odihna" (Cuviosul Moise)

Mai ieri ne îngrijoram la vestea sosirii luptelor celor duhovnicesti, de la începutul Postului. Câteva zile doar ne despart de cutremurul si tânguirea Golgotei. Si iata acum toate au trecut, au ramas în urma. Bucuria pascala si lumina învierii se revarsa peste noi cu imbelsugare. Mirele Hristos ne-a poftit pe toti la

ospatul Sau de nunta... Dar, pâna sa ajungem aici, a trebuit sa calatorim pe o cale strâmăta, însa foarte sigura, bine batatorita, pentru ca pe ea au calatorit multi înaintea noastra; aceea pe care ne-a aratat-o pas cu pas Sfântul si marele Post. Mai întâi ne-am pregatit cu grija, ca pentru orice lucru mare din viata si pentru ca sa fim siguri ca vom ajunge fara gres la tinta dorita. Apoi am declarat fatiș, cu îndrazneala, razboi diavolului, cu rugaciune si cu post; cu rugaciune staruitoare si aspre nevointe, cu curatire de pacate si cu lucrarea virtutii, calauziti necontenit de învataturile Sfintilor Parinti si de pilda vietii lor desavârsite si întariti de harul Sfântului Duh.

Sfintele Patimi ale Domnului ne-au aratat mai deplin rostul pregatirii noastre: de a ne impotrivi din rasputeri raului si a ne lasa scrisi cu Degetul Tatalui Ceresc. Caci mântuirea este marele dar pe care ni-l face Mântuitorul Hristos, prin Sfintele Sale Patimi, si nu rod al ostenelelor noastre. Nu exista alta cale pentru a ajunge la marea bucurie a învierii. Pe ea trebuie sa calatorim toata viata, caci Pastile din acest an si din fiecare an este numai o arvuna, o repetitie pentru Pastele cel vesnic. De aceea, Sfântul Ioan Gura de Aur zice la Pasti: "A trecut vremea Postului, dar n-a trecut si rostul postului". Va veni însa vremea când calatoria pe calea cea strâmăta se va fi sfârșit pentru totdeauna. Când va fi trecut putina osteneala si vom fi ancorat în limanul odihnei celei vesnice. Cu ochii mintii atintiti necontenit spre acest tarm, sa ne ducem mai departe calatoria. Putina este osteneala... Gândurile de fata, un tovaras smerit pe aceasta cale.

(din volumul *Usile pocaintei*, Editura Trinitas, Iasi, 1994, pp.123-124)

St. John Chrysostom ("The Golden Tongue") was born at Antioch in about the year 347 into the family of a military-commander, spent his early years studying under the finest philosophers and rhetoricians and was ordained a deacon in the year 381 by the bishop of Antioch Saint Meletios. In 386 St. John was ordained a priest by the bishop of Antioch, Flavian. Over time, his fame as a holy preacher grew, and in the year 397 with the demise of Archbishop Nektarios of Constantinople - successor to Sainted Gregory the Theologian - Saint John Chrysostom was summoned from Antioch for to be the new Archbishop of Constantinople. Exiled in 404 and after a long illness because of the exile, he was transferred to Pitius in Abkhazia where he received the Holy Eucharist, and said, "Glory to God for everything!", falling asleep in the Lord on 14 September 407.

The Paschal Sermon of St. John Chrysostom Archbishop of Constantinople

The Catechetical Sermon of St. John Chrysostom is read during Matins of Pascha.

If any man be devout and love God, let him enjoy this fair and radiant triumphal feast. If any man be a wise servant, let him rejoicing enter into the joy of his Lord. If any have labored long in fasting, let him now receive his recompense. If any have wrought from the first hour, let him today receive his just reward. If any have come at the third hour, let him with thankfulness keep the feast. If any have arrived at the sixth hour, let him have no misgivings; because he shall in nowise be deprived therefor. If any have delayed until the ninth hour, let him draw near, fearing nothing. If any have tarried even until the eleventh hour, let him, also, be not alarmed at his tardiness; for the Lord, who is jealous of his honor, will accept the last even as the first; he gives rest unto him who comes at the eleventh hour, even as unto him who has wrought from the first hour.

And he shows mercy upon the last, and cares for the first; and to the one he gives, and upon the other he bestows gifts. And he both accepts the deeds, and welcomes the intention, and honors the acts and praises the offering. Wherefore, enter you all into the joy of your Lord; and receive your reward, both the first, and likewise the second. You rich and poor together, hold high festival. You sober and you heedless, honor the day. Rejoice today, both you who have fasted and you who have disregarded the fast. The table is full-laden; feast ye all sumptuously. The calf is fatted; let no one go hungry away.

Enjoy ye all the feast of faith: Receive ye all the riches of loving-kindness. let no one bewail his poverty, for the universal kingdom has been revealed. Let no one weep for his iniquities, for pardon has shown forth from the grave. Let no one fear death, for the Savior's death has set us free. He that was held prisoner of it has annihilated it. By descending into Hell, He made Hell captive. He embittered it when it tasted of His flesh. And Isaiah, foretelling this, did cry: Hell, said he, was embittered, when it encountered Thee in the lower regions. It was embittered, for it was abolished. It was embittered, for it was mocked. It was embittered, for it was slain. It was embittered, for it was overthrown. It was embittered, for it was fettered in chains. It took a body, and met God face to face. It took earth, and encountered Heaven. It took that which was seen, and fell upon the unseen. O Death, where is your sting? O Hell, where is your victory? Christ is risen, and you are overthrown. Christ is risen, and the demons are fallen. Christ is risen, and the angels rejoice. Christ is risen, and life reigns. Christ is risen, and not one dead remains in the grave. For Christ, being risen from the dead, is become the first fruits of those who have fallen asleep. To Him be glory and dominion unto ages of ages. Amen.

Învieria Domnului (Paștele)-Sărbătoarea Sărbătorilor (Diac. Dumitru - Ionuț Popescu)

Praznicul Învierii reprezintă biruința Domnului nostru Iisus Hristos asupra morții, iar de roadele acestei Învieri se bucură întreaga umanitate, căci prin Botez noi toți suntem eliberați din robia păcatului originar. Pana la întruparea lui Iisus Hristos, toți morții - drepti sau păcătoși - de la Adam și până atunci mergeau în iad. După Învieria Domnului Raiul devine locul și starea dreptilor, iar iadul, exclusiv, locul și starea păcătoșilor. Pentru aceasta, în icoana Învierii care există în Biserica Ortodoxă este pictată ieșirea din iad a lui Adam și Eva, însoțiți de toți dreptii Vechiului Testament.

Dacă praznicul Nașterii Domnului este, prin excelență, o sărbătoare a bucuriei și a familiei, Învieria Domnului este sărbătoarea transcendenței, care ne detașează de lumea aceasta materială și ne deschide o perspectivă nouă, o fereastră spre veșnicia nematerialnică, făgăduită celor care vor nădăjdui întru Învieria Domnului nostru Iisus Hristos.

Învieria Domnului (Paștele) este fundamentul credinței, învățaturii și spiritualității creștine, căci „dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră" (I Cor. 15,14)", spune Sfântul Apostol Pavel.

Importanța sărbătorii Învierii Domnului

Învieria Domnului este un eveniment central și unic în istoria lumii, dar depășește și redefiniște această istorie, cu toate că actul în sine este cât se poate de real sau "palpabil", realitatea istorică a acestuia fiind întărită de aparițiile lui Iisus Hristos după Înviere. Învieria lui Hristos izvorăște ființei umane un curaj de nebănuit. După evenimentele cutremurătoare ale răstignirii, morții și îngropării, ucenicii Săi se aflau într-o stare de lipsă a păcii și de frică. Stăteau închiși de frica iudeilor, iar Iisus Hristos Cel Înviat "a venit și a stat în mijlocul lor și a zis: Pace vouă!... Și, suflând asupra lor, le-a zis: Luați Duh Sfânt". De acum înainte întru nădejdea Învierii lui Hristos creștinii nu vor mai experimenta sentimentul de frică

de moarte, de singurătate sau deznădejde, conștientizând Pacea permanentă a Duhului Sfânt prin post și rugăciune, dar și Curajul mântuitor al Învierii, căci ne socotim a fi „morți păcatului (trupește), dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani 6, 11).

Ca și crearea lumii, tot astfel și Învierea lui Iisus Hristos este un fapt istoric dar depășește istoria și puterea umană de înțelegere căci este un act care ține de puterea dumnezeiască și nu se datorează vreunei puteri din natura omenească sau din mediul înconjurător. Deși este atestată prin numeroase mărturii cuprinse atât în Sfânta Scriptură, cât și în Sfânta Tradiție - transmise prin "viu grai" - Învierea Domnului rămâne o taină mai presus de mintea și cugetul omenească, cuprinsă și experimentată prin credință.

Actul de credință își păstrează și în acest caz rolul hotărâtor căci în forma actuală de existență nu ne putem apropia de lucrările și de prezența lui Dumnezeu prin vedere sau prin constatare tangibilă, dar le putem experimenta sau împrăstia prin lucrarea harului Duhului Sfânt în Biserică. De aceea, praznicul Învierii Domnului capătă sens și se actualizează permanent în spațiul divin-liturgic al Bisericii.

Pentru creștini, a serba Paștele înseamnă a împrăstia Patimile, Răstignirea și Învierea lui Hristos. Prin participarea la sfintele slujbe din Săptămâna Mare suferim împreună cu Hristos pentru ca să ne bucurăm împreună cu El prin Înviere.

Deși Biserica Ortodoxă insistă pe importanța și folosul postului, slujbele rânduite în această perioadă sunt pline de speranță și optimism. Pentru a învia, Iisus Hristos și-a asumat de bună voie suferința și S-a smerit, fiind scuipat și batjocorit. Prin aceasta, Domnul nostru Iisus Hristos ne descoperă înțelesul și profunzimea iubirii. Nu există dragoste fără sacrificiu! Iubirea Sa este îndelung răbdătoare. Evanghelia de la Ioan, în capitolul 13, ne spune că Mântuitorul Iisus Hristos, iubind pe ai săi cei din lume, i-a iubit până la sfârșit.

Nu putem să înțelegem semnificația profundă a Învierii Domnului fără să parcurgem împreună cu El Drumul Crucii.

Exista două moduri de a serba Paștele: unul exterior, prin care ne bucurăm alături de cei dragi de prinoasele pregătite, altul interior, duhovnicesc, care presupune trăire în Hristos. Trăirea duhovnicească presupune bucuria exterioară, și nu invers. A reduce sărbătoarea Învierii Domnului strict la biologic, la mâncare și la băutură înseamnă a limita semnificația acestui praznic al praznicelor.

Asumându-ne Crucea, ne împrăstiem Învierea. De aceea, nu se poate prăznui Învierea Domnului din afara Bisericii. Îmbuibarea, desfrânarea, beția, nu numai că sunt străine duhului sărbătorilor pascale, dar și opuse acestora.

Biserica își îndeamnă fiii săi să țina postul cu smerenie, să se împăce cu semenii lor, să participe la sfintele slujbe rânduite pentru această perioadă, să se împărtășească cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos și să se bucure, în mod echilibrat, de prinoasele pregătite.

Semnificații și tradiții legate de sărbătoarea Paștelui

Lumânarea

În noaptea de Înviere, credincioșii care merg la biserică au grijă să vină cu lumânări pentru „a lua lumină”. Din candela aflată pe Sfânta Masă, preotul aprinde o lumânare, apoi, ieșind la credincioși, le adresează chemarea: „Veniți de primiți lumina!” Astfel, în noaptea Învierii, toate lumânările aprinse din biserică, pe care creștinii le țin în mâini pe toată durata slujbei, sunt, de fapt, o singură lumină, Lumina lui Hristos care luminează tuturor. Aceasta este dusă de fiecare la casa sa. Mulți creștini păstrează restul de lumânare rămasă nearsă din noaptea Învierii și o aprind în cursul anului în timp de furtună sau în cazul în care au un mare necaz în casă. Se poate folosi și la primirea Sfintei Împărtășanii.

Lumânarea este nelipsită la slujbele bisericești. Potrivit rânduielilor liturgice, nu se poate săvârși Sfânta Liturghie dacă nu sunt lumânări aprinse. Aceasta înseamnă că lumânarea nu este un simplu obiect de decor, ci îndeplinește un rol important în viața creștină. Înainte de toate, lumânarea aprinsă iradiază lumină, luminează, ceea ce trimite cu gândul la Dumnezeu Însuși, despre care Sfânta Scriptură ne spune că este Lumina (1 Ioan 1,5). De asemenea, lumânarea care arde este „vie”. Flacăra este într-o continuă mișcare, iar ceara se consumă încet, încet. Este simbolul jertfei, care presupune ardere pentru Dumnezeu și pentru semenii, dăruire de sine. Lumânarea ne amintește, astfel, că viața noastră trebuie să fie o jertfă, că a înainta pe calea mântuirii înseamnă, de fapt, asumarea jertfei.

În același timp, semn al jertfei curate pe care omul o aduce lui Dumnezeu, lumânarea însăși trebuie să fie curată. Se cuvine ca lui Dumnezeu să-I oferim nu atât ceea ce este mai scump, cât ceea ce este mai valoros, de cea mai bună calitate, ca răspuns față de bunătățile pe care El le revarsă permanent asupra noastră. *De aceea, ar fi bine ca omul să nu folosească orice fel de lumânare, ci numai pe cea din ceară de albine. Aceasta nu întâmplător, deoarece albina rămâne pururea fecioară, iar ceara produsă de ea reprezintă materia cea mai pură. Este un lucru intuit și de credincioși care se străduiesc ca, cel puțin de Paști, să aibă lumânări din ceară curată.*

Mielul pascal

Tradiția moștenită din moși strămoși în țara noastră este ca masa din zilele Paștilor să conțină preparate din carne de miel, încât aproape nu poate fi gândită această sărbătoare separată de mielul sacrificat cu acest prilej.

Dacă, astăzi, sacrificarea mielului de către creștini nu mai este un act de cult, în timpul Vechiului Testament aceasta reprezenta actul central al Paștelui iudaic.

Înainte trecerii prin Marea Roșie, deci a eliberării din robia egipteană a poporului evreu, Dumnezeu a instituit, prin Moise, sărbătoarea Paștilor. În ziua de 14 nissan

(aprilie), fiecare familie iudaică a sacrificat un miel pe care l-a mâncat fript pe foc, cu azimă (pâine nedospită) și ierburi amare. Cu sângele mielului au fost unse ușile caselor, astfel încât, atunci când moartea a lovit pe cei întâi născuți ai egiptenilor, copiii evreilor au scăpat cu viață. Astfel, pentru poporul evreu, Paștile și tăierea mielului pascal însemnau amintirea salvării minunate din robia egipteană și începutul unei vieți în libertate. Mielul trebuia să fie de un an și integru, să nu aibă nici o meteahnă.

De ce a fost ales acest animal și nu altul? Pentru că mielul, prin chipul lui, exprimă blândețea și nevinovăția. În Noul Testament, Hristos folosește deseori, în parabolele Sale, mielul sau oaia pentru a-i desemna pe cei drepti - în opoziție cu caprele, chipul celor răi. Imaginea mielului este folosită, apoi, de către profeții Vechiului Testament pentru a-l descrie pe Mesia, pe Mântuitorul Hristos. De exemplu, Isaia, vorbind despre Patima Lui spune: „ca un miel spre junghiere s-a adus...” (Is. 53, 7).

Hristos este „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29). Prin Jertfa Sa cea de bunăvoie, a scos pe om din robia păcatului și a morții, deschizând din nou calea spre unirea cu Dumnezeu. Având în Iisus Hristos adevărata jertfă, creștinii nu mai sunt nevoiți să jertfească miei sau alte animale. Tot ceea ce au de făcut este să se străduiască să devină părtași Jertfei lui Hristos, păstrată și descoperită în dumnezeiasca Liturghie.

Ouăle roșii

Ouăle roșii nu lipsesc de Paști de pe masa creștinilor, dar nici din biserică, unde sunt aduse pentru a fi binecuvântate la sfârșitul slujbei de Înviere. În perioada pascală, creștinii ciocnesc ouă roșii, rostind unii către alții: „Hristos a înviat!”, „Adevărat a înviat!”

Originea colorării ouălor se pierde în negura epocii precreștine, din timpul când anul nou se serba la echinocțiul de primăvară. Ele erau date în dar, ca simbol al echilibrului, creației și fertilității. Obiceiul colorării ouălor s-a transmis creștinilor, fiind păstrat până în zilele noastre.

Oul roșu simbolizează Învierea Domnului. După cum puiul de găină sparge coaja oului și iese la viață, așa și Hristos, sfărâmând porțile iadului, a ieșit din mormânt devenind începătură a învierii oamenilor, garanția învierii tuturor.

Tradiția a păstrat mai multe legende care leagă ouăle roșii de Patimile și Învierea Domnului. Una dintre ele spune că pietrele cu care l-au bătut evreii pe Hristos, lovindu-se de El, s-au transformat în ouă roșii. Potrivit unei alte legende, după ce a fost răstignit Mântuitorul, cărturarii și fariseii au făcut un ospăț de bucurie. În timp ce mâncau, unul dintre ei a spus în batjocură: „când va învia cocoșul acesta pe care îl mâncăm, iar ouăle acestea fierte vor deveni roșii, atunci va învia și Iisus”. Nu a terminat însă bine de rostit aceste cuvinte că ouăle au devenit roșii, iar cocoșul a început să bată din aripi.

Pasca

Pasca este un cozonac special care se coace de către gospodinele creștine numai o dată pe an, de Sfintele Paști. Ea are formă rotundă, amintind de coroana lui Hristos, sau dreptunghiulară, asemănătoare mormântului în care a fost așezat. La mijloc are imprimată o cruce, iar pe margini este împodobită cu aluat împletit.

O legendă din Bucovina spune că pasca se face de pe vremea când umbla Iisus cu ucenicii Săi prin lume. Poposind la un gospodar, la plecare, acesta le-a pus de mâncare în traiste. Oprindu-se într-o pădure, apostolii l-au întrebat pe Iisus când va fi Paștile, iar El le-a răspuns că Paștile va fi atunci când vor găsi pâine de grâu în traiste. Cum gospodarul la pusese tocmai pâine de grâu, atunci a fost Paștile.

Iepurașul aducător de ouă

Iepurașul de Paști este o inovație recentă care tinde să câștige tot mai mult teren chiar și în spațiul creștin. Simbolul este unul păgân, legat de Eastre, zeița fertilității la anglo-saxoni. Întrucât sărbătoarea păgână dedicată zeiței Eastre avea loc primăvara, după încreștinare, lumea anglo-saxonă a transferat numele acesteia Paștelui creștin, devenind Easter. Simbolul iepurașului aducător de ouă a fost dus de emigranții germani în America. De aici s-a răspândit apoi în majoritatea țărilor creștine.

Astăzi, iepurașul de Paști are, mai ales, o trăsătură comercială: este cel în numele căruia se oferă cadouri. Un fel de Moș Crăciun al primăverii. Euforia cadourilor „datorate” iepurașului de Paști, lasă pe un plan secundar temelia pe care se zidește însăși credința creștină: Învierea Domnului. Oamenii ajung să se preocupe de o mulțime de lucruri drăguțe la prima vedere, dar care nu îi și vindecă de problema esențială - moartea - pe care, numai uniți cu Hristos cel Înviat, o pot depăși.

The Dyeing of Eggs

There are many customs and traditions that pertain to Pascha world-wide, but the most common one is that of dyeing and decorating eggs. Whether you are from London, Jerusalem, or Moscow, this custom is universal. Egg dyeing and decorating can be dated back to pagan times. The egg was cherished as a symbol of the universe and represented life as a circle, as eternal life. The golden yolk of yellow represented the Sun God, the white shell the White Goddess, and

the whole egg, rebirth. Hence, it was linked to spring, a time of rebirth for the earth after a long cold winter. The earth was reborn in much the same way the egg miraculously brings forth life.

It was customary in ancient times to go and gather different colored eggs from the nests of a variety of birds. Some suggest that may be what gave rise to egg hunts and dyeing of eggs, for people were imitating the tinted eggs of wild birds, and mimicking the colors of spring with its array of pastel flowers and blossoms in bloom. During this time there were many spring festivals where eggs were dyed, using flowers, berries, and other forms of natural vegetation. The dyes came from the rebirth of nature, and it was nature that was represented in the multicolored eggs. These eggs were used as talismans and in ritual eating. During this season these special eggs were also given as gifts.

For Orthodox Christians, one custom dictates that on Cheesefare Sunday the last thing one eats is a roasted or hard-boiled egg. This particular white hard-boiled egg represents the "Old Adam," who brought on death. This way the mouth closes with the egg and thus, Lent begins. Then, with anticipation on Pascha night, the mouth is reopened, after the long period of fasting, with the New Egg, the Brilliant Red Egg, which represents the "New Adam," Christ. So of course, it is the first thing eaten! In this action we acknowledge the Resurrection of Christ, the "New Adam, and the fast is broken. He is the sacrificial Lamb who died and entered the tomb and destroyed death. Why red? It is the brightest of all colors and it represents joy and happiness. The early Christians always used red colored eggs to symbolize the Resurrection. This tradition has been passed down to us from them, through St. Mary Magdeline. St. Mary Magdeline was a woman of social status and wealth. After the Resurrection she used her standing to gain an invitation to a banquet given by Emperor Tiberius Caesar. Upon arriving she greeted him with "Christ is Risen!" He laughed and responded, "Christ rising from the dead is as likely as the egg in your hand turning red." Before he finished speaking, the egg turned bright red in her hand. She then cried, "Christ is Risen; for Jesus has burst forth from the tomb!" For this reason, the icons St. Mary Magdeline often depict her holding a red egg in her right hand. And so, we dye eggs red for Pascha!

The West adopted the multicolored eggs of pre-Christian times, and Christianized the practice to symbolize the Resurrection of Christ. Many other customs have evolved with the egg. One of these is egg tapping. Also known as egg dumping or egg jarring, this is the tradition of one person hitting the egg of another person on the pointy nose side, then the wide side. The winner is the person whose egg is intact. This symbolizes the gates of Hell being smashed. This game is played through out all the Orthodox lands and in England and Scotland. Also they enjoy an egg rolling game, dropping their eggs down a sloped hill. This is to represent the rolling away of the stone from the sepulcher.

Custom has it that eggs are traditionally dyed on Holy (or Maundy Thursday). In some areas of Europe it was common to dye eggs green on this day as a reminder of the bitter herbs and vinegar that were given Christ while on the cross.

Easter Sunday: The Holy Pascha

By Fr. Thomas Hopko,

from *"The Orthodox Faith, Volume II, Worship"*

A little before midnight on the Blessed Sabbath the Nocturne service is chanted. The celebrant goes to the tomb and removes the winding-sheet. He carries it through the royal doors and places it on the altar table where it remains for forty days until the day of Ascension.

At midnight the Easter procession begins. The people leave the church building singing: The angels in heaven, O Christ our Savior, sing of Thy resurrection. Make us on earth also worthy to hymn Thee with a pure heart.

The procession circles the church building and returns to the closed doors of the front of the church. This procession of the Christians on Easter night recalls the original baptismal procession from the darkness and death of this world to the night and the life of the Kingdom of God. It is the procession of the holy passover, from death unto life, from earth unto heaven, from this age to the age to come which will never end. Before the closed doors of the church building, the resurrection of Christ is announced. Sometimes the Gospel is read which tells of the empty tomb. The celebrant intones the blessing to the "holy, consubstantial, life-creating and undivided Trinity." The Easter troparion is sung for the first time, together with the verses of Psalm 68 which will begin all of the Church services during the Easter season.

Let God arise, let his enemies be scattered; let those who hate him flee from before his face! Christ is risen from the dead, trampling down death by death, and upon those in the tombs bestowing life. (Troparion)

This is the day which the Lord has made, let us rejoice and be glad in it!

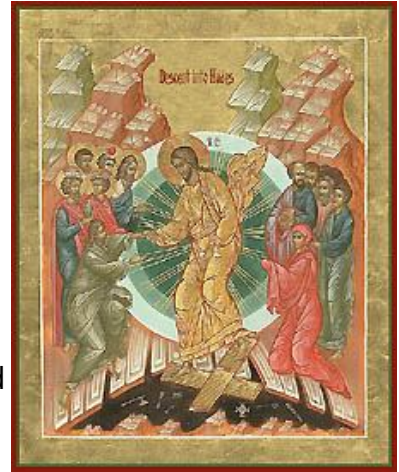
The people re-enter the church building and continue the service of Easter Matins which is entirely sung.

The canon hymns of Christ's resurrection, ascribed to St John of Damascus, are chanted with the troparion of the feast as the constantly recurring refrain. The building is decorated with flowers and lights. The vestments are the bright robes of the resurrection. The Easter icon stands in the center of the church showing Christ destroying the gates of hell and freeing Adam and Eve from the captivity of death. It is the image of the Victor "trampling down death by his own death." There is the continual singing and censing of the icons and the people, with the constant proclamation of the celebrant: Christ is risen! The faithful continually respond: Indeed he is risen!

It is the day of resurrection ! Let us be illumined for the feast! Pascha! The Pascha of the Lord! From death unto life, and from earth unto heaven has Christ our God led us! Singing the song of victory: Christ is risen from the dead! (First Ode of the Easter Canon)

Following the canon, the paschal verses are sung, and at the conclusion of the Easter Matins, the Easter Hours are also sung. In general, nothing is simply read in the Church services of Easter: everything is fully sung with the joyful melodies of the feast.

At the end of the Hours, before the Divine Liturgy, the celebrant solemnly proclaims the famous Paschal Sermon of St. John Chrysostom. This sermon is an invitation to all of the faithful to forget their sins and to join fully in the feast of the resurrection of Christ. Taken literally, the sermon is the formal invitation offered to all members of the Church to come and to receive Holy Communion, partaking of Christ, the Passover Lamb, whose table is now being set in the midst of the Church. In some parishes the sermon is literally obeyed, and all of the faithful

receive the eucharistic gifts of the Passover Supper of Easter night.

The Easter Divine Liturgy begins immediately with the singing once more of the festal troparion with the verses of Psalm 68. Special psalm verses also comprise the antiphons of the liturgy, through which the faithful praise and glorify the salvation of God:

Make a joyful noise to the Lord, all the earth! Sing of his name, give glory to his praise.

Let all the earth worship Thee and praise Thee! Let it praise Thy name, O most High!

That we may know Thy way upon the earth and Thy salvation among all nations.

Let the people thank Thee, O God! Let all the people give thanks to Thee.

The troparion is repeated over and over again. The baptismal line from Galatians replaces the Thrice-Holy Hymn. The epistle reading is the first nine verses of the Book of Acts. The gospel reading is the first seventeen verses of the Gospel of St. John. The proclamation of the Word of God takes the faithful back again to the beginning, and announces God's creation and re-creation of the world through the living Word of God, his Son Jesus Christ.

In the beginning was the Word and the Word was with God and the Word was God ... all things were made through him ... In him was life and the life was the light of men.

And the Word became flesh and dwelt among us full of grace and truth. .. we have beheld his glory, glory of the only-begotten Son of the Father, and from his fulness have we all received grace upon grace. ... (Jn 1:1-17).

The Liturgy of St. John Chrysostom continues, crowned in holy communion with the Passover Lamb at his banquet table in God's Kingdom. Again and again the troparion of the Resurrection is sung while the faithful partake of him "who was dead and is alive again" (Rev 2:8).

In the Orthodox Church the feast of Easter is officially called Pascha, the word which means the Passover. It is the new Passover of the new and everlasting covenant foretold by the prophets of old. It is the eternal Passover from death to life and from earth to heaven. It is the Day of the Lord proclaimed by God's holy prophets, "the day which the Lord has made" for his judgment over all creation, the day of His final and everlasting victory. It is the Day of the Kingdom of God, the day "which has no night" for "its light is the Lamb" (Rev 21:22-25).

The celebration of Easter in the Orthodox Church, therefore, is once again not merely an historical reenactment of the event of Christ's Resurrection as narrated in the gospels. It is not a dramatic representation of the first Easter morning." There is no "sunrise service" since the Easter Matins and the Divine Liturgy are celebrated together in the first dark hours of the first day of the week in order to give men the experience of the "new creation" of the world, and to allow them to enter mystically into the New Jerusalem which shines eternally with the glorious light of Christ, overcoming the perpetual night of evil and destroying the darkness of this mortal and sinful world:

Shine! Shine! O New Jerusalem! The glory of the Lord has shone upon you! Exult and be glad O Zion! Be radiant O Pure Theotokos, in the Resurrection of your son!

This is one of the main Easter hymns in the Orthodox Church. It is inspired by Isaiah's prophecy and the final chapters of the Book of Revelation, for it is exactly the New Creation, the New Jerusalem, the Heavenly City, the Kingdom of God, the Day of the Lord, the Marriage Feast of the Lamb with his Bride which is celebrated and realized and experienced in the Holy Spirit on the Holy Night of Easter in the Orthodox Church.

Hristos a inviat!

de Vasile Militaru

Hristos a Inviat! Ce vorba Sfanta!
Iti simti de lacrimi calde ochii uzi
Si-n suflet parca serafimii-ti canta
De cate ori crestine o auzi.

Hristos a Inviat in firul ierbii,
A inviat Hristos in Adevar;
In poienita-n care zburda cerbii,
In florile de piersic si de mar.

In stupii de albina fara gres,
In vantul care sufla mangaios
In ramura-nflorita de cires
Dar vai, in suflet ti-nviat Hristos?

Ai cantarit cu mintea ta crestine
Cat bine ai facut sub cer umbland,
Te simti macar acum pornit spre bine
Macar acum te simti mai bun, mai bland?

Simti tu topita-n suflet vechea ura?
Mai vrei pieirea celui plin de Har?
Ti-ai pus zavor pe barfita-ti gura?
Iubirea pentru semeni o simti jar?

O, daca-aceste legi de-a pururi sfinte
In aur macar azi te-au imbracat
Cu serafimii-n suflet inm fierbinte
Ai drept sa canti: Hristos a Inviat!

Hristos a Înviat! Adevarat a Înviat!

Christ is Risen! Truly He is Risen!